

en Plet paa Finantsloven, at Folkethinget, der dog efter hele sin Natur, efter hele den konstitutionelle Praxis maa være mest nøie seende med Bevillingen af Skatterne, saa meget mere, som Skatterne ingenlunde ere fordelte faaledes, at de forholdsvis træffe de mest Formuende — den Doktrin altsaa, at det skulde være en Plet paa Finantsloven, hvad Folkethinget der har indsat. (Ankjer: Maa jeg bede om Ordet!) Det glæder mig meget, at vi faae det ærede Medlem til Tolk for de modsatte Anskuelse, jeg ønsker ingen bedre. Det skulde altsaa kaldes en Plet, at vi tilbyde en Regjering, overfor hvilken vi staa, som vi gjøre, henimod en halv Million til dette Formaal. Det er jo det, det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds kaldte en Plet; han opdagede for Resten ikke den Plet ved anden Behandling, men det er først efter at Barometret er faldet eller steget paa andet Sted, at han fik Dinene op for denne Plet. Der kan være besynderlige Meninger om, hvad der forstaaes ved Pletter. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds, som fører Ordet for Mindretallet i Finantsudvalget, hvis Stilling jeg i Øvrigt ikke skal komme ind paa, siger, at Facitet er det, at faae Embedsmændene ingen Lønningstillæg, saa er det Folkethingets Skyld. Det er Folkethingets Skyld, siger han, „thi Regjeringens og min og Landsthingets Skyld er det ikke.“ Jeg skal ikke kaste Bold med Beskyldninger om, hvis Skylden er. Vær saa artig, udkast kun Beskyldningen, jeg tvivler ikke det Mindste om, at det vil blive forsøgt paa alle mulige og umulige Maader at paavise, at det er os, Flertallet, der er Skyld i, at disse Folk ikke faae det omtalte Lønningstillæg. Men ved Siden deraf skal det staa fast, at det er os, der have tilbudt dette Forslag, det er os, der trods Regjeringens Kulde to Gange have villet give det, og det er os, der endnu ere villige til, hvis vore Modstandere ønske det, at give det paa den Maade, om hvilken Regjeringen, der visjelig ikke er „saare lidet henfyntagende“ til, hvad Finantsloven mener at optage i sig, har erklæret, at den kunde passere. Vi ere villige til, hvis de Herrer ønske det, at opsøre det i Lar foreslaaede Tillæg igjen, om vi end ikke ville gjøre det paa den Maade, at vi underkjende Finantslovens Gyldne til at bære det. Lad saa, hvem der vil, kaste Skylden paa os, for at dette Tillæg ikke bliver givet; men det skal vides, at Stillingen er faaledes for Diebliffet, at hvis mit Forslag til en Dagsorden bliver vedtaget, og hvis vore Modstandere, Regjeringen og dens Venner, ønske at give i Lar dette Tillæg til disse Mænd, faaledes som vi ved 2den og 3die Behandling have vedtaget det, saa kan det lade sig gjøre, saa ere vi villige dertil (Afbrydelse); det vilde være ønskeligt at faae at vide, om det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds fremdeles vil fastholde, at det er vor Skyld efter disse Udtalelser, som jeg nu er frem-

kommen med, og som jeg er overbevist om, at Flertallet vil acceptere. Jeg skulde antage, at det ikke er dette Things Skyld, hvis dette Tillæg ikke bliver givet, det er visse — jeg vil ikke sige Grillers — men Principers Skyld, som man har lavet og blandet ind i Behandlingen af Finantsloven, og som man har villet bringe os til at anerkende til Skade for Udviklingen i Fremtiden. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ankjer) fandt, at Forslaget var en Skifting, at det var ubilligt og uretfærdigt. Jeg troede, at Konklusionen maatte være bleven, at han med Glæde vilde have stemt for Dagsordenen, det synes jeg maatte være bleven Slutningen paa den Tale; er det en Skifting, og ubilligt og uretfærdigt, synes jeg, at det Naturligste maatte være at bringe det ud af Verden. Naar det ærede Medlem sagde, at Striden nu stod ikke inellem dette Things Flertal og Regjeringen, men mellem dette Things Flertal og Landsthinget, siger jeg, at det ærede Medlem kan gjerne stille sit Glas faaledes; men vi have en anden Betragtning af Regjeringens Stilling. Jeg har udtalt det i Begyndelsen til mit Forslag til Dagsordenen, at en væsentlig Grund til den Stilling, som Sagen har, er Regjeringens kolde Stilling til Sagen, det er Regjeringens Ueggyldighed ved Spørgsmaalet. Havde Regjeringen haft en bestemt Villie med dette for saa mange Personer vigtige Spørgsmaal, saa var der kommet Noget ud deraf, havde Regjeringen sagt: Vedtage I det, skulle vi gjøre Noget derfor, vilde Forslaget have været vedtaget. Men i Stedet derfor har Regjeringen sagt, at den vilde lade Forslaget passere, men i Øvrigt være neutral. Landsthinget maatte derfor i dette Spørgsmaal gaa paa egen Haand. Det er Sagen, at vi ikke kunne komme frem paa Grund af Regjeringens Stilling til det Spørgsmaal, som ligger for, det er Regjeringen, som er gaaet fra at indtage en Position til Sagen, den har stillet sig paa en Maade udenfor den Stilling, den dog burde indtage, nemlig at vejlede og, om fornødent gjøres, at mægle mellem Thingene, den har rent truffet sig tilbage. Det er den Stilling, som forhaabentlig aldrig skal godkjendes af Thinget. Regjeringen kan sige, hvad den vil, vi betragte det som dens Skyld, hvis Forslaget forkastes. I Øvrigt maa vi betragte det fra det Synspunkt, at selv om Vinden blæste fra en noget anden Kant, burde vi derfor ikke forandre Maalet, selv om vi ifølge hele den Stilling, vi indtage, maatte være nødt til for at komme nærmere frem at seile bi de Vind. Nei, det ærede Medlem maa ikke tvivle om, at selv om Vinden blæste fra en anden Kant, maatte vi ogsaa tage denne Chance og ikke derfor forlade det Maal, for hvilken vi kæmpe. Jeg kommer nu til den ærede Finantsminister. Han var i et usædvanligt ilde Humør, han skulde under et tilfyneladende roligt Udsende en meget ilde Stemning og kom derfor ind paa mange forskjellige Ting, som ikke stode i den fjer-